

Gökyüzünde uçan rengarenk uçurtmalara takılıyor gözlerim.Sonra onları uçuran çocuklara ilişiyor.Küçük avuçlarında sıkı sıkıya tutuyorlar uçurtmalarının iplerini.Her biri kendi uçurtmalarını daha da yükseğe uçurmak için yarışıyor.Hepsi mutlu, hepsi hayat dolu..Yarım bir gülüşle bakmaya devam ediyorum onlara.

Kocaman gülüşleri var hepsinin, ayrı ayrı.

Bugünü sevinçle yaşıyorlar, yarını çocukça umutlarıyla bekliyorlar.

Daha hayatın acımasızlığını bile görmemişler, dertlerini çekmemişler.

Tek korkuları ellerinden kaçırarak oldukları uçurtma ipleri.

Gözyaşları sadece kaçırdıkları uçurtmalar için akıyor.

Sonra anneleri şeker alınca geçiyor kısacık süren mutsuzlukları.

Kayboluyor küçük akan gözyaşları.

Unutuyorlar beş dakikalık hüznelerini.

Dönüyorlar tekrar çocukça mutluluklarına.

Şimdi, keşke bende onlar kadar mutlu olsaydım.

Onlar bana çocukça gülüşlerini, neşeyle yaşadıkları bugünleri, sevgiyle bekledikleri yarınlarını verebilselerdi..

Bende onlara sayısız uçurtmalar alsaydım.

Masum hayallerim olsaydı, çocukça gülüşlerim..

Gerçekleşmeyeceğini bildiğim tonlarca hayaller kurmak yerine ve o hayallerin gerçekleşmesini istemek yerine, tek isteğim annemden kaçan uçurtmamın yerine, yeni bir uçurtma almasını, istemek olsaydı.

Şimdi, keşke bende onlar kadar mutlu olsaydım..

Bugünleri sevgiyle yaşayıp, yarınları çocukça umutlarla bekleseydim..

H.Y